

Tabele orzeczeń sądów administracyjnych w sprawach telekomunikacji – II półrocze 2013 r.

A. Tabela orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

Lp	Sygnatura Data wydania	Strony Przedmiot sprawy	Rozstrzygnięcie Tezy wybrane z uzasadnienia
1.	VI SA/Wa 464/13 wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 czerwca 2013 r.	Sprawa ze skargi M sp. z o.o. z siedzibą w S. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] listopada 2012 r. nr [...] w przedmiocie unieważnienia przetargu na rezerwację częstotliwości z zakresu [...] MHz, na obszarze całego kraju, przeznaczonych do świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieciach szerokopasmowego dostępu bezprzewodowego, w służbie ruchomej, do dnia 31 grudnia 2024 r.	<p>WSA oddalił skargę.</p> <p>WSA zważył co następuje:</p> <p>Skarżący bezzasadnie podniósł zarzut zbytniego formalizmu w kontekście badania oferty M. w etapie przetargu. W przedmiotowym postępowaniu przy ocenie uchybień formalnych oferty, zachowana została zarówno zasada proporcjonalności w działaniu administracji, jak i związek z funkcją, jaką ma ona pełnić.</p> <p>Podkreślenia wymaga, po pierwsze, iż M. w żaden sposób nie kwestionuje swoich uchybień formalnych. Postuluje jedynie, że biorąc wzgląd na ich wagę, nie powinny one wpływać na zakwalifikowanie lub niezakwalifikowanie do II etapu przetargu. Sąd uważa to stanowisko za błędne. Przemawiać za tym może chociażby treść § 21 ust. 3: „Warunkiem zakwalifikowania oferty do etapu II przetargu lub konkursu jest spełnienie warunków i wymagań sprawdzanych w etapie I” w związku z § 21 ust. 1 pkt 3: „Etap I obejmuje sprawdzenie [...] zgodności złożonej oferty z wymaganiami określonymi w dokumentacji”. Zasadna jest argumentacja Prezesa UKE, który zwraca uwagę, że brzmienie przywołanych przepisów nie pozwala na uznaniowe stwierdzenie, które uchybienia formalne powodują niedopuszczenie do II etapu postępowania przetargowego, a które nie.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu Skarżącego dotyczącego zastosowania przez organ niekonstytucyjnego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15 lutego 2008 r., tj. § 21 ust. 1, 2 oraz 3, sprzecznego z art. 118 a i 119 ustawy Prawo telekomunikacyjne, jak i sprzecznego z art. 2, 31 ust. 3, 92 Konstytucji RP, Sąd uznaje słuszność stanowiska Prezesa UKE, że organ administracji nie może odstąpić od rozstrzygnięcia sprawy,</p>

			<p>powołując się na to, że przepisy prawa, na podstawie których sprawa ma być rozstrzygnięta, są niejasne, niezrozumiałe, czy nawet pozostają w sprzeczności z przepisami wyższego rzędu. Organ nie ma uprawnienia rozstrzygać kwestii zgodności przepisów ustawy lub rozporządzenia z Konstytucją RP.</p>
2.	VI SA/Wa 9/13 – Wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 r.	<p>Sprawa ze skargi A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na postanowienie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] października 2012 r. nr [...] w przedmiocie określenia terminu zakończenia negocjacji pomiędzy P. a A. Sp. z o.o. z siedzibą w [...], dotyczących zmiany warunków współpracy określonych w decyzji Prezesa UKE z dnia [...] grudnia 2010 r. nr [...] zastępującej umowę o połączeniu sieci pomiędzy P. a A. w zakresie rozliczeń za zakończenie połączeń głosowych w sieci.</p>	<p>WSA:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uchylił zaskarżone postanowienie; 2. stwierdził, że uchylone postanowienie nie podlega wykonaniu. <p>WSA zważył co następuje:</p> <p>Sąd przyjął, że kwestia określenia terminu zakończenia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie telekomunikacyjnym stanowi sprawę sądowo-administracyjną w rozumieniu art. 1 p.p.s.a.</p> <p>Postanowienie wydane na podstawie art. 27 ust. 1 P.t. jest władczym rozstrzygnięciem organu regulacyjnego o terminie zakończenia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie telekomunikacyjnym i rozstrzyga sprawę co do istoty.</p> <p>W sprawie niesporne jest, że warunki współpracy o połączeniu sieci pomiędzy P. a A. w zakresie rozliczeń za zakończenie połączeń głosowych w sieci [...] (dostęp telekomunikacyjny) określone zostały w decyzji Prezesa UKE z dnia [...] grudnia 2010 r. Do zawarcia umowy o dostępie telekomunikacyjnym w sytuacji gdy dostęp ten określony został decyzją administracyjną nie stosuje się przepisu art. 30 ust. 1 P.t. zawierającego odesłanie m.in. do przepisu art. 27 ust. 1 P.t.</p> <p>Stwierdzenie, że w warunkach rozpoznawanej sprawy nie zachodził przypadek umożliwiający zastosowanie przez organ regulacyjny przepisu art. 27 ust. 1 P.t. czyni bezcelowym w ocenie Sądu odnośnienie się do zarzutów skargi kwestionujących przyjęty przez organ termin zakończenia negocjacji, a także wskazujących na naruszenia przepisów postępowania.</p>

3.	VI SA/Wa 423/13 - Wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 czerwca 2013 r.	Sprawa ze skargi P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na postanowienie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] października 2012 r. nr [...] w przedmiocie terminu zakończenia negocjacji warunków współpracy w zakresie rozliczeń za zakańczanie połączeń głosowych	<p>WSA:</p> <ol style="list-style-type: none"> uchylił zaskarżone postanowienie; stwierdził, że zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu; <p>WSA zważył co następuje:</p> <p>W myśl art. 30 ust. 1 P.t. do zmian umów o dostępie telekomunikacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy art. 26–28 i 33.</p> <p>Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że Prezes UKE określając na podstawie art. 27 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 P.t. termin zakończenia negocjacji pomiędzy stronami dotyczących zmiany warunków współpracy naruszył prawo przez błędne ich zastosowanie.</p>
4.	VI SA/Wa 1795/13 - Wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2013 r.	Sprawa ze skargi P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] maja 2010 r. nr [...] w przedmiocie wygaśnięcia decyzji z dnia [...] września 2008 r. nr [...] w sprawie dostosowania stawek MTR w sieci P. (dalej decyzja MTR 2008)	<p>WSA:</p> <ol style="list-style-type: none"> uchylił zaskarżoną decyzję; stwierdził, że uchylona decyzja nie podlega wykonaniu. <p>WSA zważył co następuje:</p> <p>Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej bezprzedmiotowość decyzji MTR 2008 wykazywał istotną zmianą stanu faktycznego, która znalazła odzwierciedlenie w nowej decyzji MTR 2009.</p> <p>Bezprzedmiotowość decyzji administracyjnej z powodu ustania bytu elementu stosunku materialnoprawnego, powstałego na skutek wcześniejszego wydania decyzji administracyjnej, ma miejsce wówczas, gdy z jakichś przyczyn przestaje istnieć przedmiot stosunku prawnego ukształtowanego decyzją administracyjną. Aby stwierdzić, że doszło do bezprzedmiotowości decyzji zmiana stanu faktycznego musi być taka, że nie istnieje administracyjny stosunek materialnoprawny, powstały na skutek wydania decyzji i wykonywanie decyzji z tego powodu staje się niemożliwe.</p> <p>Sąd zgodził się ze stanowiskiem spółki, że nie może być mowy o bezprzedmiotowości decyzji MTR 2008, albowiem nie ustał stosunek materialnoprawny, wynikający z tejże decyzji. Stosunek ten polega bowiem na obowiązkowi stosowania</p>

		<p>przez P. SA stawek za zakańczanie połączeń w sieci ruchomej.</p> <p>Zdaniem Sądu, wydanie późniejszej decyzji MTR 2009 nie wpływa na obowiązywanie wcześniejszej decyzji MTR 2008. Każda z nich w sposób odmienny ustala treść wynikającego z nich stosunku materialnoprawnego.</p>
--	--	--

B. Tabela orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego

Lp	Sygnatura Data wydania	Strony Przedmiot sprawy	Rozstrzygnięcie Tezy wybrane z uzasadnienia
1.	II GSK 572/12 – Wyrok NSA z 11 lipca 2013 r.	<p>Sprawa ze skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 1 grudnia 2011 r. sygn. akt VI SA/Wa 1136/11 w sprawie ze skargi "P. R." S.A. w W. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] marca 2011 r. nr [...] w przedmiocie rezerwacji częstotliwości w pierwszym multipleksie [...] w celu rozpowszechniania czterech programów P. R.</p>	<p>NSA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W.</p> <p>NSA zważył co następuje:</p> <p>Sąd I instancji nie ocenił czy treść pism (żądań) strony skarżącej uprawniała organ do przyjęcia, że P. R. S.A. złożyła dwa odrębne w sensie materialnoprawnym żądania, które wymagały rozstrzygnięcia w odrębnych postępowaniach administracyjnych. To stanowisko organu powinno być zweryfikowane przez Sąd I instancji z jednej strony w kontekście żądań strony skarżącej, a z drugiej strony w oparciu o wskazaną przez organ podstawę materialnoprawną wydanego rozstrzygnięcia i podstawę materialnoprawną przyjętą do oceny żądań strony zawartych w pismach z [...] grudnia 2010 r., z [...] grudnia 2010 r. oraz z [...] stycznia 2011 r. Sąd winien przy tym mieć na względzie, iż ocenę intencji strony organ zobowiązany jest dokonać w oparciu o całość podniesionych okoliczności, a więc przedstawionych we wszystkich pismach czy wyjaśnieniach strony.</p>

2.	II GSK 921/12 – Wyrok NSA z 11 października 2013 r.	Sprawa ze skarg kasacyjnych P. S.A. w W. oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 3 lutego 2012 r. sygn. akt VI SA/Wa 2096/11 w sprawie ze skargi M. Spółki z o.o. w W. na postanowienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 2 września 2011 r. nr [...] w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy	<p>NSA oddalił skargę kasacyjną.</p> <p>NSA zważył co następuje:</p> <p>W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, stanowisko WSA jest prawidłowe w zakresie w jakim zarzucił on Prezesowi UKE naruszenie art. 134 k.p.a.</p> <p>W rozpoznawanej sprawie stwierdzenie niedopuszczalności wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nastąpiło z przyczyn przedmiotowych, gdyż od decyzji o dostępie telekomunikacyjnym stronom przysługuje odwołanie do SOKiK a nie wnioszek o ponowne rozpatrzenie sprawy.</p> <p>Zauważyć należy, że obawy Prezesa UKE co do pozbawienia go możliwości skorzystania z uprawnień autokontrolnych z powodu braków odwołania są bezpodstawne. Z treści odwołania w sposób nie budzący wątpliwości wynika w jakim zakresie M. Sp. z o.o. kwestionuje decyzję z 4 sierpnia 2011 r. (wysokość stawek MTR) i Prezes UKE jeżeli uzna to za właściwe będzie mógł skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 479(59) § 2 k.p.c. Jeżeli natomiast chodzi o zagadnienia dopuszczalności odwołania, zachowania terminu do jego wniesienia i spełnienia przez nie warunków formalnych to ich ocena należeć będzie do SOKiK.</p>
3.	II GSK 1272/13 – Postanowienie NSA z 29 października 2013 r.	Sprawa ze skarg kasacyjnych: KIGEIT oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 30 listopada 2012 r. sygn. akt VI SA/Wa 1423/12 w sprawie ze skargi T. P. S.A. w W. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] kwietnia 2011 r. nr [...] w przedmiocie zatwierdzenia oferty ramowej o dostępie telekomunikacyjnym	<p>NSA postanowił uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W.</p> <p>NSA zważył co następuje:</p> <p>Zwrócić należy uwagę, że w stanie prawnym objętym uchwałą, zgodnie, z którą sprawa o zatwierdzenie projektu zmiany oferty ramowej przez Prezesa UKE na podstawie art. 43 ust.1 Prawa telekomunikacyjnego nie jest sprawą o nałożenie obowiązku regulacyjnego, o której mowa w art. 206 ust. 2, Prawo telekomunikacyjne nie zawierało wyraźnej definicji obowiązków regulacyjnych. To właśnie z tego powodu skład zwykły Naczelnego Sądu Administracyjnego</p>

			<p>w trybie art. 187 § 1 p.p.s.a. przedstawił składowi siedmiu sędziów do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne „Czy sprawa o zatwierdzenie projektu zmiany oferty przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 43 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego jest sprawą o nałożenie obowiązku regulacyjnego, o którym mowa w art. 206 ust. 2 tej ustawy?”</p> <p>Natomiast w stanie prawnym wyznaczonym przepisami ustawy zmieniającej, a obowiązującym w tej sprawie ustawodawca w art. 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego zawarł definicję obowiązku regulacyjnego. W myśl tego przepisu przez obowiązek regulacyjny rozumie się obowiązek, o którym mowa w art.34, art. 36–40, art. 42, art. 44–47 lub art. 72 ust. 3.</p> <p>W uzasadnieniu uchwały o sygn. akt II GPS 1/ 09 skład siedmiu sędziów wyraził pogląd, że „regulacja objęta nowym brzmieniem art. 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego zawiera niewątpliwie definicję legalną obowiązku regulacyjnego.</p> <p>Skoro ustawodawca w art. 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego nie wymienił art. 43 ust.1 Prawa telekomunikacyjnego to zmiana treści art. 206 ust. 2 tej ustawy już tylko z tego powodu nie miała znaczenia dla ustalenia aktualności sentencji uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego.</p>
4.	II GSK 1167/12 – Wyrok NSA z 5 grudnia 2013 r.	Sprawa ze skargi kasacyjnej T. P. S.A. w W. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 3 lutego 2012 r. sygn. akt VI SA/Wa 2165/11 w sprawie ze skargi T.P. S.A. w W. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 6 września 2011 r. nr [...] w przedmiocie dopłaty do kosztów świadczenia usługi powszechnej.	<p>NSA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W.</p> <p>NSA zważył co następuje:</p> <p>ąd podzielił stanowisko Prezesa UKE, że wyłączenie stosowania powołanego przepisu w sprawie przyznawania dopłaty dla przedsiębiorcy wyznaczonego uzasadnione jest tym, iż przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne w zakresie, w jakim regulują omawianą kwestię (art. 95 i 96 P.t.) pozostają w stosunku do Sustawy o swobodzie działalności gospodarczej przepisami o charakterze szczególnym. Ponadto w art. 11 ust. 9 u.s.d.g. ustawodawca powołał</p>

		<p>się na nadrzędny interes publiczny jako element wyłączający stosowanie wynikających z niego rygorów. Przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne o dopłacie mają istotne znaczenie ze względu na nadrzędny interes publiczny chodzi tu bowiem z jednej strony o przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązanych do pokrycia tej dopłaty (art. 97 i 98 P.t.), zaś z drugiej strony zapewnienie wszystkim podmiotom o niskich dochodach dostępu do usług telekomunikacyjnych.</p> <p>W myśl art. 200a P.t., do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Powołany przepis potwierdza, że przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne nie wyłączają stosowania ogólnych przepisów o kontroli działalności przedsiębiorców zawartych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Przepisy tej ustawy są stosowane, jeżeli przepis ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jako przepis szczególny, nie reguluje odmiennie prowadzenia kontroli. Z art. 200a P.t. nie można natomiast wyprowadzać wniosku, że inne przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, mające charakter przepisów ogólnych, regulujących kwestie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej nie mają zastosowania w postępowaniach prowadzonych przed Prezesem UKE.</p> <p>Wykonywanie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego polega między innymi na świadczeniu usług telekomunikacyjnych, w tym usługi powszechnej. Nie ma przy tym znaczenia, że świadczenie usługi powszechnej jest następstwem wydania przez Prezesa UKE decyzji o wyznaczeniu przedsiębiorcy do świadczenia usługi powszechnej. Niezależnie bowiem od tego w jakim trybie (konkursu na świadczenie usługi powszechnej czy wyznaczenia przedsiębiorcy do świadczenia tej usługi) dochodzi do wykonywania tego rodzaju działalności, jest to wykonywanie przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, a sprawy z tym związane są sprawami przedsiębiorcy w rozumieniu art. 11 ust. 1 u.s.d.g.</p>
--	--	--

		<p>Analiza art. 11 u.s.d.g. prowadzi do wniosku, że ustawodawca pojęcia „załatwienie sprawy” (art. 11 ust. 1 i 6 u.s.d.g.) i „rozpatrzenie wniosku” (art. 11 ust. 4, 5, 6, 7, 8 i 9 u.s.d.g.) uznaje za równoważne.</p> <p>W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, na tle omawianych regulacji, brak jest podstaw do przyjęcia, że art. 11 ust. 9 u.s.d.g. obejmuje jedynie sprawy, w których rozpatrywane są „proste” wnioski, w szczególności dotyczące podjęcia działalności gospodarczej, których załatwienie nie wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.</p> <p>Naczelny Sąd Administracyjny nie podziela stanowiska Prezesa UKE, że nie jest on organem w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z następujących powodów:</p> <p>Zgodnie z art. 10 ust. 1 P.t. działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą jest działalnością regulowaną i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Organem prowadzącym rejestr jest Prezes UKE (art. 10 ust. 2 P.t.). Z kolei w myśl art. 5 pkt 5 u.s.d.g. działalnością regulowaną jest działalność gospodarcza, której wykonywanie wymaga spełnienia szczególnych warunków, określonych przepisami prawa. W przypadku działalności telekomunikacyjnej te szczególne warunki wynikają z ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Przepis art. 64 ust. 1 u.s.d.g. stanowi, że jeżeli z przepisu odrębnej ustawy wynika, iż dany rodzaj działalności jest działalnością regulowaną, to przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeżeli spełnia szczególne warunki określone przepisami odrębnej ustawy i po uzyskaniu wpisu w rejestrze działalności regulowanej. W przypadku działalności telekomunikacyjnej jest to rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>W rozpoznawanej sprawie Prezes UKE ustalił, że wystąpił koszt netto w wysokości innej (niższej), niż podana we wniosku T. S.A., ale to ustalenie nie zostało przez skarżącą zakwestionowane. Przyznana kwota dopłaty obejmowała wyłącznie koszt netto świadczenia usługi w zakresie</p>
--	--	---

		<p>świadczenia udogodnień dla osób niepełnosprawnych. W pozostałej części ustalonego kosztu netto Prezes UKE uznał, że nie stanowi on uzasadnionego obciążenia przedsiębiorcy wyznaczonego, z uwagi na to, że T. S.A. świadcząc usługę powszechną nie spełniła kryterium dostępności i jakości.</p> <p>Omawiana kwestia była przedmiotem wypowiedzi Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-222/08. Trybunał wyjaśnił, że „(...) niesprawiedliwe obciążenie, którego istnienie winno zostać stwierdzone przez krajowy organ regulacyjny przed wypłatą jakiegokolwiek rekompensaty, jest obciążeniem, które w przypadku każdego przedsiębiorstwa świadczącego usługę powszechną ma nadmierny charakter w świetle jego zdolności do udźwignięcia tego obciążenia, zważywszy na wszystkie jego swoiste cechy, a w szczególności jakość jego urządzeń, jego sytuację gospodarczą i finansową, jak również jego udział w rynku.”</p> <p>W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, przyjęte przez ustawodawcę rozwiązania, mające na celu zapewnienie prawidłowego wykonywania przez przedsiębiorcę wyznaczonego decyzji o wyznaczeniu przedsiębiorcy do świadczenia usługi powszechnej, prowadzi do wniosku, że ewentualne naruszenia w tym zakresie nie mogą stanowić podstawy odmowy przyznania dopłaty. Osiągnięcie właściwego poziomu dostępności i jakości świadczenia usługi powszechnej powinno nastąpić z wykorzystaniem omówionych już mechanizmów kontrolnych oraz wymuszających wykonanie decyzji nakładającej na T. S.A. obowiązek świadczenia usługi powszechnej. Dodać także należy, że w świetle stanowiska TSUE przedstawionego w wyroku C-222/08, o tym czy świadczenie usługi powszechnej stanowi niesprawiedliwe (nieuzasadnione) obciążenie przedsiębiorcy wyznaczonego powinny decydować szeroko rozumiane przesłanki o charakterze ekonomicznym.</p>
--	--	---

5.	II GSK 1317/12 – Wyrok NSA z 10 grudnia 2013 r.	Sprawa ze skargi kasacyjnej T. S.A. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt VI SA/Wa 2624/10 w sprawie ze skargi T. S.A. na decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] października 2010 r. nr [...] w przedmiocie zatwierdzenia projektu oferty ramowej w dostępie telekomunikacyjnym w zakresie świadczenia usługi dzierżawy łączy	NSA uchyla zaskarżony wyrok; 2. uchyla zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia [...] października 2010 r., nr [...]; NSA zważył co następuje: Wobec tego więc, że oferta ramowa o dostępie telekomunikacyjnym, przygotowana i przedłożona została przez skarżącą spółkę w wykonaniu obowiązku wynikającego z decyzji wydanej na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, i zawierała, zgodnie z art. 42 ust. 2 tej ustawy, postanowienia odnoszące się do opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego, a wysokości tych opłat, co ma istotne znaczenie, organ regulacyjny nie zakwestionował – jako nieprawidłowych z punktu widzenia stosowanych kryteriów ich kalkulowania – co wyraziło się w treści decyzji wydanej w sprawie zatwierdzenia projektu oferty ramowej, to za zbyt daleko idące uproszczenie uznać należy stanowisko Sądu I instancji, że „[...] ustalając poziom upustów, organ nie jest obowiązany stosować kryterium kosztowego.”
----	--	--	---

Magdalena Jachimowicz-Rolnik

Doktorantka w Instytucie Nauk Prawnych PAN